

Reportaxe sobre o libro 'O bote polbeiro de Bueu', escrito polo enxeñeiro naval Fidel Simes Martínez
BUEU | Páxina 16

NO MÓRRRAZO

Bueu quemó su 'Paxaro de Mal Agoiro'

■ El municipio celebró con gran afluencia de vecinos y visitantes la última jornada de las fiestas del carnaval | PÁGINAS 6 Y 7

El Puerto de Marín consolidó sus tráficos en 2004

■ El Puerto de Marín ha logrado consolidar el pasado año sus tráficos estratégicos, a pesar de registrar un leve descenso en las cifras globales del ejercicio. Este año se ha situado en 1.709.525 toneladas. | PÁGINAS 2 Y 3

y además

9 Deportes
El Moaña busca su lugar en Primera División Regional

10-11 Deportes
El Vila de Cangas se consolida entre los mejores clubes gallegos

GRAN ENCICLOPEDIA GALEGA

SILVERIO CASADA

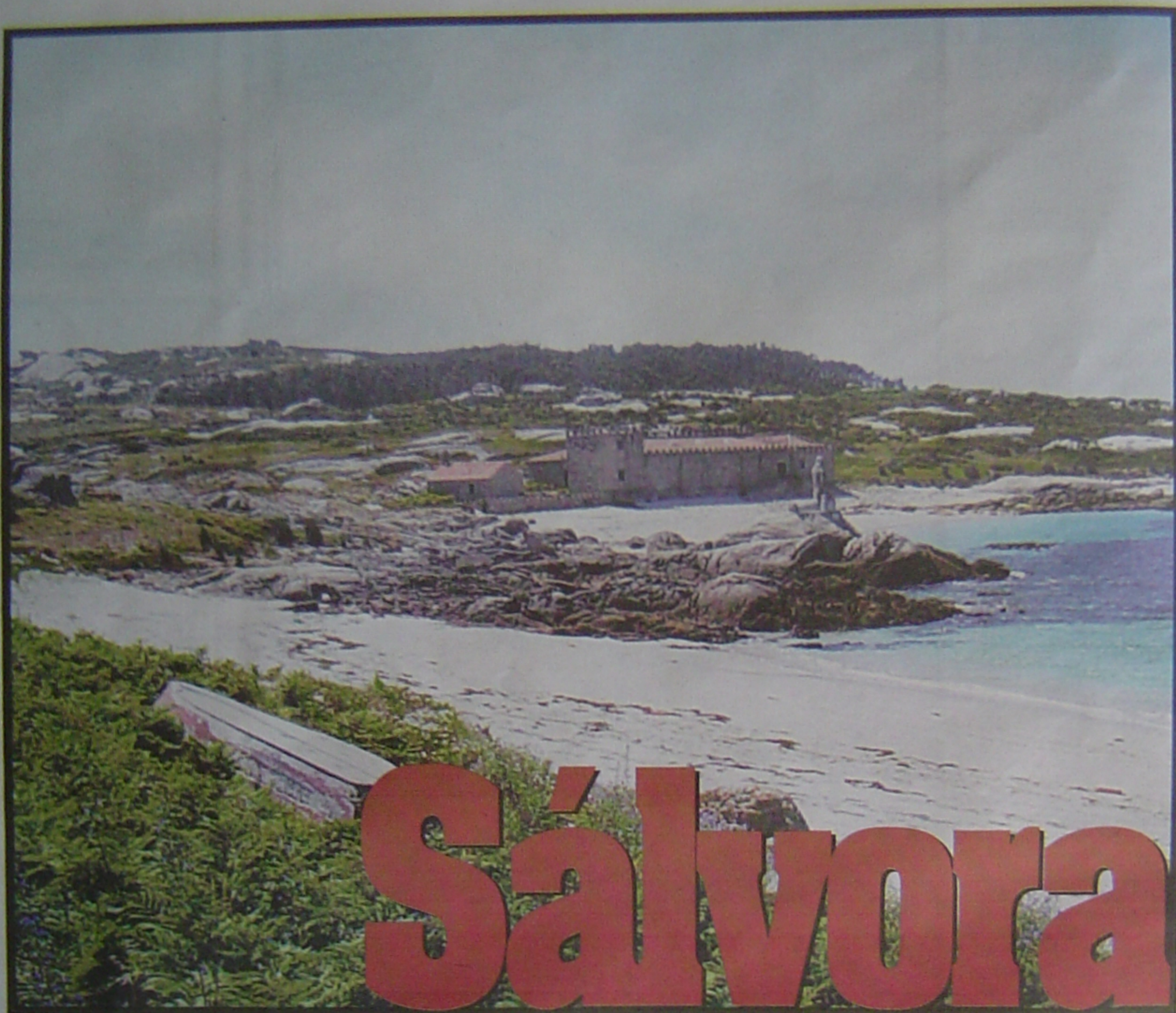
DiariodePontevedra

Relato de A. Cidrás sobre unha visita á illa de Sálvora

■ É case media mañá e a brétema aínda pelexa por gañarlle o mar a un sol que a finais de xullo se sinte forte. Os catro amigos méntense a través do neboeiro no barco da ilusión, baixo a tutela e guía dos instrumentos... | PÁGINAS 4 E 5

Cangas dijo adiós al carnaval con el entierro del 'Momo'

■ Como cada año, los cangueses dan la despedida al carnaval con un gran desfile de comparsas en el centro de la villa y la celebración del entierro del peculiar 'Momo'. Cientos de personas disfrutaron de los actos. | PÁGINA 8

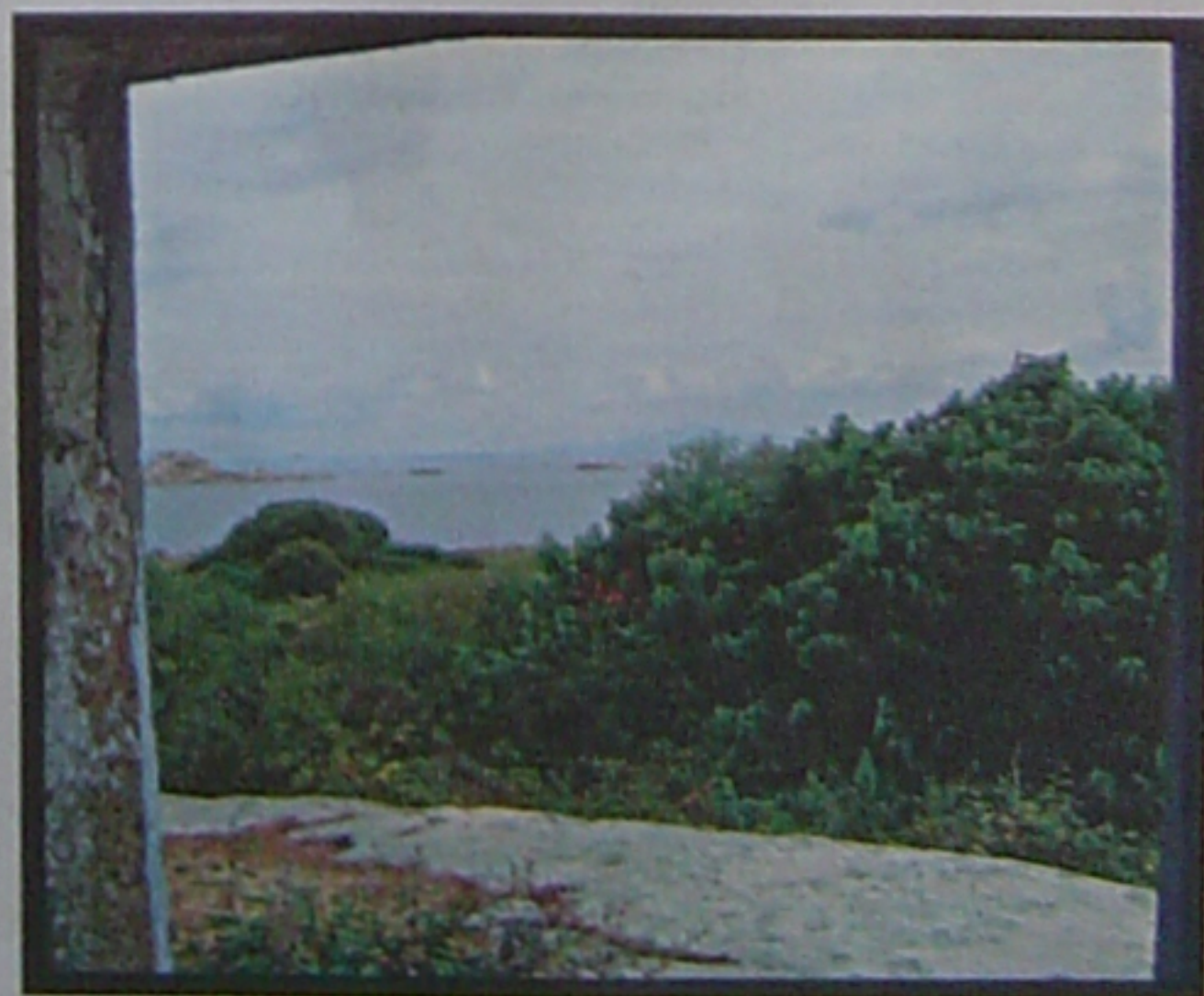

Sálvora

Unha visita á illa da serea

O A. CUBAS | Bueu
 catro amigos métese a través do neboeiro no barco da ilusión, baixo a tutela e guía dos instrumentos que os achegan á illa da serea. Expresión de admiración e exclamacións de gabaña a unha natureza que agranda o corazón coa luminosidade dun recuncho de praia e pedra protexido polo cemento do peirao que da servizo ó faro da illa. Tralo primeiro intre de impacto a análise da situación achéganos ó pasado deostando presuntuosos aproveitamentos da salgadeira, hoxe en día coroada pola pedra e ata sacralizada con forma de ermida que tenta reflectir avoengo e pedigree. Baixamos a terra onde nos planta cara un rótulo que deixa constancia da propiedade do lugar o que case nos anima a transgredir-la orde. No mesmo instante, un apresurado paso servil achégasenos para inquirir das nosas intencións. Ante unha reacción de amizade, case familiar pola nosa banda, autorízanos a camiñar cara o faro pois estaban os 'señores'. Así o facemos, mais seguindo

É case media mañá e a brétema aínda pelexa por gañarlle o mar a un sol que a finais de xullo se sinte forte. Os catro amigos métese a través do neboeiro no barco da ilusión, baixo a tutela e guía dos instrumentos que os achegan á illa da serea... | **Relato**

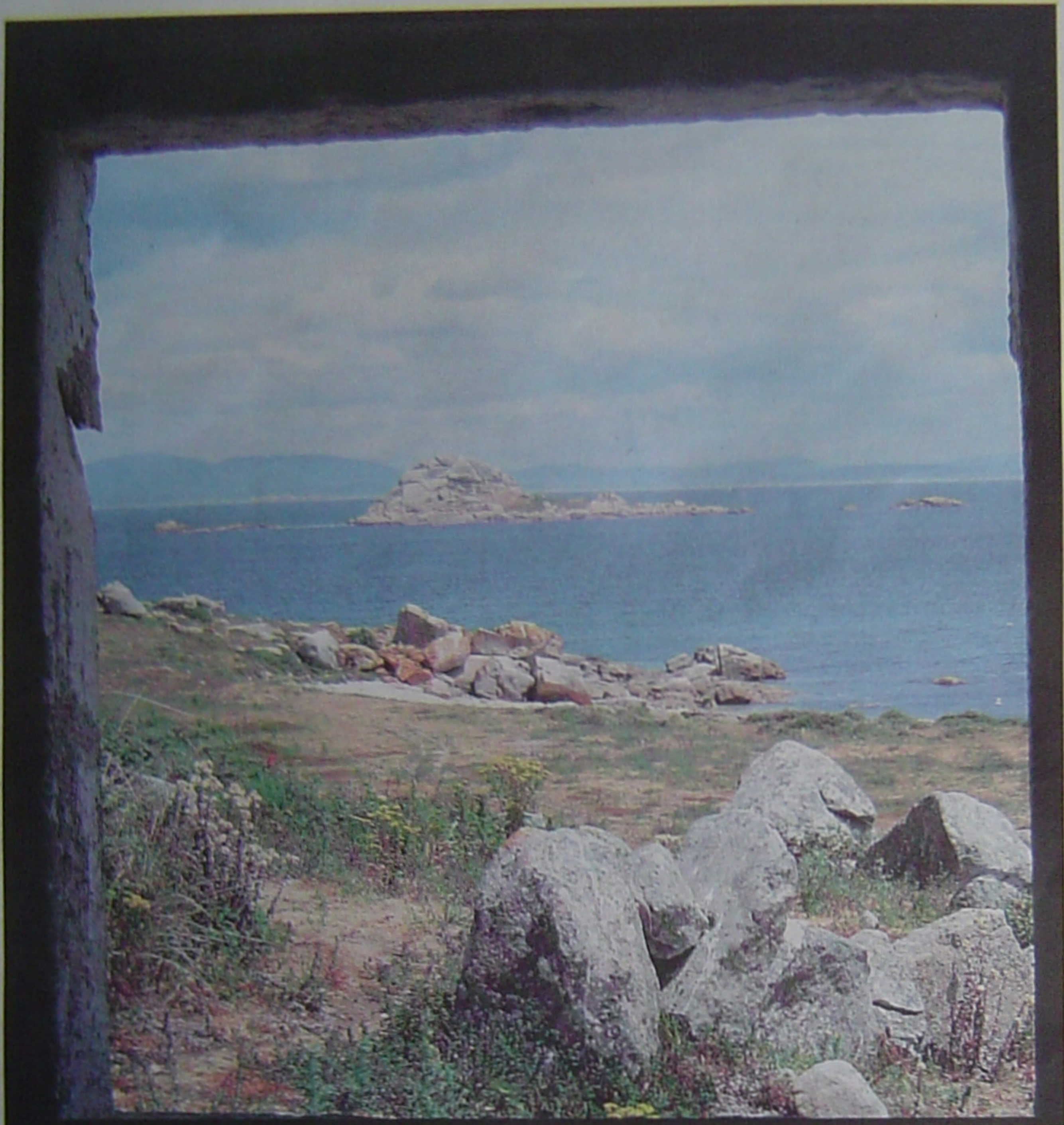
a chamada do pasado desviamos o noso andar e collémo-lo camiño do traballo e suor reflectido na paisaxe dos campos esquecidos, agora reconquistados pola natureza e que serven de berce para a gaivota. O son da auga fainos partícipes do

manar antano transparente da ferruxenta fonte que chaman de Santa Catalina que coas agora vergoñosas da Aldea e da Tilleira daban vida a terra e mataban a sede. Cunha cerimonia improvisada saciámo-la secura de comunicación con esa terra

e seguimos cara a alma do tempo onde nos da a benvinda, entre silveiras que deixan outea-lo horizonte, os sarcófagos de ofrendas que facían fuxi-la fame. Coros de pantasma de casas bailan arredor do eirado onde a lembranza de pes descalzos de ne-

nos xogan coa escravitude do mar e do traballo.

Unha a unha imos percorrendo as casas onde o tempo vai relando a miseria e os espíritos das xentes atopámonos durmindo un sono de eternidade nas escuras alcobas. A pedra do forno de leña, da lareira e do vertedoiro serven de palcos dun anfiteatro onde a iluminación provén da fendadura da ventá que, rabuñada polo tempo, permite o paso da bruma mesturada cos acios de luz que sinalan un anaco de táboa encouzada na que, gravado, só se pode ler 'Ahneln' como querendo soamente significar 'semellarse' na metáfora dos pobos que teñen o sangue salobre e para non deixarnos entreve-lo misterio da última singradura dos achegados dos mares setentrionais. Arrepiados polo achado e facendo un esforzo por saír das lembranzas que, por medo ó mar, nos aferran á terra achegámonos á alcoba que ten unha pequena ventá, cara o norte, que abrimos para racha-lo encantamento e saír á realidade. Os nosos ollos atópanse cun

O son da auga fainos partícipes do manar antano transparente da ferruxenta fonte que chaman de Santa Catalina que coas agora vergoñosas da Aldea e da Tilleira daban vida a terra e mataban a sede.

« mar calmo que se viste de rocha e area iluminado pola luz dun sol illado polo neboeiro que rodea á terra e coroa ós altos de Milreu e Galleiras, seguindo co misterio do que tratábase de fuxir. Como títeres da curiosidade saímos da casa para seguir percorrendo outras vivendas que foran preparadas non hai moitos como explotacións gandeiras. Restos de progreso en forma de tractor, grades, sementeiras, etc. acompañan o descanso do arado de madeira que durme de costas ós seus parentes de ferro.

Dámolo lombo ó poboado e descendemos cara á pequena praia pechada polas rochas da baixamar que tras unha minuciosa prospección sentenciamos non declara-la útil para o traballo das redes. Decidimos camiñar arredor da illa para descubri-los seus segredos, non sen antes dar un úl-

timo adeus ós hórreos e vivendas. Avanzamos cara unha colonia de gaivotas que co seu voar agresivo e sons estridentes tentaban afastarnos dos seus pequenos que a medida que avanzabamos fuxían amoucados en tódalas direccións ou resignábanse á súa sorte apegándose sen pestanexar ó niño. Esta actuación das gaivotas acompañáranos ó longo de todo o percorrido pola illa onde nos empapa a loita que a vida ten pola vida.

Praia dos Lagos | Parámonos a contemplar a esbelteza e paradisiaca praia dos Lagos que deixamos á nosa dereita para adentrarnos, campo a través, cara ó occidente, sobre area tinxida de terra onde os buratos dos coellos semellan os poros polos que a illa transpira nunha pel de liques e recargadas macetas de toxais e xestearas. Este curto traxecto ata Punta de

Volta foi rico en pequenas grandes experiencias como o sobresalto que nos dou o fuxir dos nosos pes dunha cobra lagarteira, ou a observación da vexetación e da terra que nos entreteve un tempo pois, ó igual que os exploradores dos western, as sinais das plantas coma xunqueiras era motivo para rabuñala terra e así confirmar que a sangue da, agora, insua fuxía cara o mar, con vergoña, baixo un tapiz de verdor nun leito só bagoento no inverno.

O desfacer da rocha mostraráenos ó longo do resto da illa con formas animais como un can nadando, un lobo mariño, etc, ou de figuras extrañas batidas na forxa do mar ou ciceladas polo espírito do vento. Ó longo da Cova do Barro é onde hai máis restos espallados polo algodón das espumas que nas noites nas que a morte navega pola treboada foi

apousentádoos para que serviran de testemuña dos gritos dun mar a veces sedento de angustias. Son cemiterios de desfeitas e de vómitos do océano que ó tocalos nos fan transgredir coa imaxinación os silencios do pasado. Coma contraste, os cheiros das mentas en flor e das margaridas, a vistividade das rosadas cabezas globulares das herbas namoreiras que saen dunha verde roseta, o pelo público dos xuncos que de cando en vez achéganse as fendas da pedra...

Desde O Curro ata Punta dos Besugueiros, onde se ergue o faro, os cantís de pedra remátanse co reinos das robalizas, do percebe, dos grandes pintos, sempre baixo a mirada das altas pedras de Gralleiros que salpicadas de bágoas de vida, poñen cara ós ventos do océano.

Pasamos polo faro que alumeaba

soidades e lembranzas ata chegar, uns pasos máis adiante, a onde tomáramos camiño para a Aldea. Non quixemos abandonala illa sen renderlle homenaxe a un cruceiro bifaz que os donos da illa pousaron non hai moito tempo nun pequeno alto, preto do Almacén e da taberna, agora igrexa de Santa Catalina.

O segredo roubado | No corazón levábase o segredo roubado á illa. Co temor a perdelo apurámonolo paso para, chegados ó barco, poñer rumbo ó refuxio da néboa que, cun abrazo amigo, nos amparou ata pasa-lo Centulo da illa de Ons. Xa a salvo (ie non llo digas a ninguén!) saquei do peto unha ferruxenta pechadura dun postigo que furtara ó abri-la ventá que daba ó mar para ceiba-las almas que nas alcobas durmían...

• BOIRO

- Cimadevila, s/n
- Kiosco Alameda
- Calle General Franco
- Calle Principal
- Avda. Compostela

• RIBEIRA

- Camping Playa Coroso
- Rúa do Malecón, 11
- Praza do Concello
- Rosalía de Castro, 7
- Ctra. General, s/n- Aguiño

• POBRA DO CARAMIÑAL

- Kiosco Alameda
- Calvo Sotelo, s/n
- General Franco, 31
- General Franco, 25

• NOIA

- República Argentina, s/n
- Rosalía de Castro

• MUROS

- Rivera de Mayo (Esteiro)
- San Francisco, s/n (Louro)

• RIANXO

- Kiosco Alameda

• PORTO DO SON

- Kiosco Playa Hornada
- Camiño Novo, 28

Puntos de venta

